

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **M. B. a spol.** vedenej pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné účinného do 31. augusta 1999 prerokoval na neverejnom zasadnutí 24. júna 2008 v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený M. B., zastúpený obhajcom JUDr. P. T. a obvinený R. B., zastúpený obhajcom JUDr. J. L. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 14. júna 2007, sp. zn. 3 To 22/2007, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvinených M. B. a R. B. **sa o d m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 19. januára 2007, sp. zn. 4 T 71/2006, bol obvinený M. B. uznaný za vinného z trestného činu vraždy formou organizátorstva podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 (bod 1/ rozsudku) a trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 4, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (bod 2/ rozsudku), obvinený R. B. bol uznaný za vinného z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 (bod 1/ rozsudku) a obvinený Ľ. L. bol uznaný za vinného z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 4, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (bod 2/ rozsudku), na tom skutkovom základe, že

1/ obvinení M. B. a R. B.,

spolu s O. G. na základe požiadavky a pokynov M. B. usmrtiť poškodeného P. D., O. G. spolu s M. B. zakúpili lopatu, rýľ a krompáč, v presne nezistených dňoch pred 12. marcom 1999, v k.ú. S., roľa P. v blízkosti parcely č. 291 O. G. vykopal jamu, na pokyn M. B. dňa 12. marca 1999 s poškodeným P. D. strávil celý deň, v motoreste v obci S. P. D. primiešal do kávy dve dávky rohypnolu, ktorý mu na ten účel dal M. B., P. D. doviezol dňa 12. marca 1999 okolo 22.00 hod. na osobnom motorovom vozidle zn. O. V. 2,0 I modrej metalízy, ŠPZ T. do obce N., kde do vozidla nastúpil M. B. a R. B., vo vozidle na základe predchádzajúcich požiadaviek M. B. si O. G. s R. B. rozdelili úlohy, M. B. ich priviezol k vopred pripravenej jame, kde po vystúpení z vozidla G., B. a D. odišli smerom k pripravenej jame, G. s B. na zem zvalili poškodeného P. D., R. B. ho držal za rameno a obvinený O. G. poškodeného D. škrtil šnúrkou od nohavíc, až kým prestal javiť známky života, obaja ho potom vyzliekli a zakopali do pripravenej jamy, kde bol dňa 29. apríla 2005 nájdený, pokiaľ ich M. B. čakal v motorovom vozidle a následne ich odviezol z miesta činu,

2/ obvinení M. B. a Ľ. L.,

spolu s O. G. a M. S. si v priebehu mesiaca august 2004 na základe pokynov M. B. s cieľom fingovanou lúpežou získať finančnú hotovosť z herne Á. na S., v byte M. B. v T. na ul. Š., rozdelili úlohy tak, že O. G. spolu s M. B. zakúpili gumené rukavice, lepiacu pásku a korenie na zahľadenie pachových stôp, M. B. zabezpečil kovové putá a páčidlo a dňa 30. marca 2004 v čase okolo 03.30 hod. O. G. a M. S. v nočných hodinách prišli na základe pokynov M. B. do herne Á. na S., kde ich čakal Ľ. L., ktorý v herni pracoval ako krupiér a s ktorým sa M. B. vopred dohodol, že už bude mať pripravené peniaze z prevádzkového kapitálu z trezoru herne, spoločne vypáčili hracie automaty nachádzajúce sa v herni a vybrali z nich finančnú hotovosť, následne na základe predchádzajúcich pokynov M. B. sa Ľ. L. nechal kovovými putami pripútať k radiátoru a lepiacou páskou prelepiť ústa a nohy, aby nebolo podozrenie z jeho účasti na čine, O. G. a M. S. z herne odniesli finančnú

hotovosť vo výške 250 990 Sk, priniesli ju do bytu M. B. a s ktorou sa mali rozdeliť, k čomu však nedošlo, čím spôsobili spoločnosti P., B., škodu vo výške 250 990 Sk na odcudzenej hotovosti a škodu vo výške 7 560 Sk poškodením zariadenia.

Za to bol M. B. odsúdený podľa § 219 ods. 1 a § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol na výkon uloženého trestu zaradený do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Obvinený R. B. bol odsúdený podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 na trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol na výkon uloženého trestu zaradený do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. súd uložil obvineným M. B. a R. B. ochranný dohľad na dobu dvoch rokov.

Obvinený Ľ. L. bol odsúdený podľa § 247 ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol na výkon uloženého trestu zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. boli obvinení M. B. a R. B. zaviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej J. D., X. trvale bytom T., škodu vo výške 10 531 Sk.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. boli obvinení M. B. a Ľ. L. zaviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej spoločnosti P., B., škodu vo výške 258 559 Sk.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie všetci traja obvinení a tiež okresný prokurátor v ich neprospech.

Krajský súd v Trenčíne na podklade odvolania prokurátora rozhodol rozsudkom zo 14. júna 2007, sp. zn. 3 To 22/2007 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok u obvinených M. B. a R. B. vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a za podmienok § 322 ods. 3 Tr. por. odsúdil obvineného M. B. podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Obvineného R. B. odsúdil podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. boli obvinení M. B. a R. B. na výkon uloženého trestu zaradený do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obvinených M. B., R. B. a Ľ. L. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 14. júna 2007, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis rozsudku Krajského súdu v Trenčíne bol obvinenému M. B. a jeho obhajcovi doručený dňa 2. júla 2007. Obvinenému R. B. bol odpis rozhodnutia doručený taktiež dňa 2. júla 2007, jeho obhajcovi bol doručený dňa 7. júla 2007.

Okresný súd Trenčín dňa 11. februára 2008 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci dovolanie obvineného M. B., ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. P. T. a dovolanie obvineného R. B., ktoré podal prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu JUDr. J. L. (zákonná podmienka § 373 ods.1 Tr. por.), ktoré dovolania smerujú proti vyššie citovanému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne. Dovolanie obvineného M. B. bolo podané na súde

prvého stupňa dňa 27. septembra 2007 a dovolanie obvineného R. B. bolo podané dňa 30. novembra 2007.

V písomných dôvodoch svojho dovolania dovolateľ M. B. poukazoval na skutočnosť, že dovolanie podáva vo svoj prospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

V prvom rade namietal, že súd prvého stupňa nerozhodol o ďalšom trvaní jeho väzby po podaní obžaloby, ktorú podal okresný prokurátor 8. júna 2006. Pritom väzba v prípravnom konaní mu bola rozhodnutím súdu predĺžená do 10. júna 2006. Po tomto dni bol vo väzbe bez rozhodnutia súdu, čím došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech.

Ďalej namietal a žiadal preskúmať spôsob, ako sa vec dostala zo senátu JUDr. Antala cez senát JUDr. Schmidtovej až do senátu JUDr. Tóthovej. Podľa jeho názoru súd rozhodol v nezákonnom zložení. V tejto súvislosti poukázal, že dňa 25. apríla 2007 podal námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Krajského súdu v Trenčíne pre ich pomer k veci. Vychádzal z toho, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 3 Tos 11/07, z 21. februára 2007, ktorým senát krajského súdu v zložení z predsedu senátu JUDr. Stanislava. Hajička a členov senátu JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Eleny Zaťkovej zamietol jeho sťažnosť, sa uvádza, že „aj podľa názoru krajského súdu doposiaľ vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní svedčia naďalej pre záver, že skutok resp. u neho oba skutky, z ktorých boli obidvaja obžalovaní doposiaľ neprávoplatným rozsudkom okresného súdu uznaní za vinných a každý z nich odsúdený na dlhodobu nepodmienečný trest odňatia slobody boli spáchané, majú znaky v ňom označených trestných činov a spáchali ich obžalovaní“. Uvedené krajský súd konštatoval v čase pred prejednaním veci v odvolacom konaní. Poukazoval pritom na rozhodnutie ESLP v Strasburgu z 27. februára 2007 vo veci N., v ktorom európsky súd konštatoval vo vzťahu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, že sudca nielenže musí byť subjektívne nezaujatý, ale musí sa takým objektívne javiť. V posudzovanom prípade senát krajského súdu ešte pred rozhodnutím o vine vo svojich rozhodnutiach vyslovil názory, ktoré naznačovali, že obžalovaný spáchal

trestný čin, pre ktorý je súdený. Uvedený postup podľa ESLP spôsobil pochybnosti o nezaujatosti súdu, čím došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V jeho prípade ide o zhodnú situáciu, pretože odvolací senát sa vyjadril k vine ešte pred samotným odvolacím konaním. Preto namietať odvolací senát, ako aj všetkých sudcov krajského súdu, avšak najvyšší súd jeho námietkam nevyhovel. Obáva sa, že najvyšší súd nemal pri svojom rozhodovaní kompletný procesný spis.

Odvolací súd ako aj súd prvého stupňa nesprávne posúdili vec, nakoľko vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Všetky jeho návrhy na doplnenie dokazovania v záujme zistenia objektívneho skutkového stavu boli zamietnuté, čím bolo závažným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Namietať svedeckú výpoveď O. G., pričom na výpovedi tohto svedka je založená celá obžaloba. V jeho prípade boli porušené ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. i/ Tr. por., a preto žiadal, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a namietať i rozhodnutie prvostupňového súdu.

Obvinený R. B. v písomných dôvodoch svojho dovolania uviedol, že dovolanie podáva vo svoj prospech z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., pretože rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom postupe, ktorým bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a obe rozhodnutia súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu. Porušenie práva na obhajobu obvinený videl v tom, že v konaní pred súdmi mu boli opakovane zamietnuté návrhy obhajcu na doplnenie dokazovania, ktoré podľa neho mohli významným spôsobom prispieť k preukázaniu jeho obrany. V ďalšej časti svojho dovolania sa zaoberá skutkovým stavom, spochybňuje svedeckú výpoveď O. G. s poukazom na jeho drogovú závislosť a rozpory v jeho výpovediach. Nesprávnosť právneho posúdenia zisteného skutkového stavu vidí najmä v tom, že súdy nezistili náležité skutkový stav veci. V doplnení dovolania obvinený taktiež poukazoval na skutočnosť, že senát, ktorý rozhodol o jeho odvolaní mal byť vylúčený z vykonávania úkonov pre zaujatosť. Navrhol preto, aby odvolací súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech a súčasne, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v T. sp. zn. 3 To 22/2007, zo 14. júna 2007 zrušil a taktiež navrhol zrušiť aj rozsudok Okresného

súdu Trenčín z 19. januára 2007, sp. zn. 4 T 71/2006, a tomuto okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v zmysle § 376 Tr. por. doručil na vyjadrenie rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, pričom v stanovenej lehote túto možnosť využil krajský prokurátor, ktorý prípismi z 21. novembra 2007 (č.l. 1683-1684) a 19. decembra 2007 (č.l. 1711-1712) navrhol dovolania obvinených odmietnuť, pretože nie sú splnené podmienky dovolania.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V prípade, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, takéto odvolanie treba odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Obaja obvinení úvodom svojho dovolania namietali, že od podania obžaloby až do predbežného prejednávania obžaloby sa nachádzali vo väzbe protiprávne, nakoľko súd nerozhodol po podaní obžaloby o ďalšom trvaní ich väzby. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že dovolanie v prípade porušenia ustanovení Trestného poriadku o väzbe, môže podať iba minister spravodlivosti (§ 371 ods. 2). Obvinení nie sú oprávnení na uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu, preto sa ich námietkami najvyšší súd nemohol zaoberať.

Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. obaja obvinení videli v tom, že o ich odvolaní rozhodol senát, ktorý v dôsledku zaujatosti mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Obvinený M. B. okrem toho namietal spôsob pridelenia veci na rozhodnutie pred senátom súdu prvého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonne zloženým súdom sa v zmysle ustálenej súdnej praxe rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Takáto situácia môže nastať v prípade, že vo veci rozhodoval samosudca, hoci mal rozhodovať senát, prípadne senát rozhodoval v nekompletnom zložení alebo sa na rozhodovaní zúčastnil ako člen senátu prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie, na ktoré bol zvolený. Dôvodom podania dovolania podľa tohto ustanovenia však nie je porušenie práva obvineného na zákonného sudcu, t.j. keď vec prejednal a rozhodol iný než rozvrhom práce súdu určený sudca.

V posudzovanej veci došla obžaloba na príslušný okresný súd dňa 8. júna 2006, pričom podľa rozvrhu práce tohto kalendárneho roku bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č.757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov pomocou technických prostriedkov pridelená na vybavenie do senátu JUDr. Michala Antala pod sp. zn. 4 T 71/2006. Príslušný predseda senátu oznámil svoju zaujatosť z dôvodov § 31 ods. 2 Tr. por. (č.l. 1356), pričom spis vrátil elektronickej podateľni na opätovné pridelenie inému sudcovi. Následne ho elektronickej podateľňa pridelená dňa 13. júna 2006 do senátu JUDr. Beáty Schmidtovej... Menovaná zistila, že opätovné pridelenie veci prostredníctvom elektronickej podateľne nebolo v súlade s Trestným poriadkom, pričom správne poukázala na ustanovenie § 32 ods. 1 veta druhá Tr. por., podľa ktorého, ak sudca alebo prísediaci je vylúčený z dôvodov uvedených v § 31 ods. 2 alebo 3, nahradí ho iný sudca určený na zastupovanie rozvrhom práce. Po jej upozornení

sa postupovalo podľa rozvrhu práce, podľa ktorého zastupovala JUDr. Antala sudkyňa JUDr. Eva Tóthová, ktorá vo veci aj meritórne rozhodla. Uvedený postup bol v súlade s Trestným poriadkom.

Rovnako neobstojí námietka obvinených, že o ich odvolaní rozhodoval senát, ktorý mal byť vylúčený pre svoju zaujatosť. S námietkami obvinených voči sudcom Krajského súdu v Trenčíne sa vyporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo 14. mája 2007, sp. zn. 4 Ndt/7/2007, kedy rozhodol, že trestná vec obvinených sa Krajskému súdu v Trenčíne neodníma. Najvyšší súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mali byť príslušní sudcovia krajského súdu vylúčení z vykonávania úkonov v trestnej veci obvinených. Riadiac sa týmto uznesením potom senát krajského súdu rozhodol zákonným spôsobom o odvolaniach obvinených. Z uvedeného potom vyplýva, že ani vyššie uvedený dovolací dôvod nie je naplnený.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obaja obvinení videli v tom, že v konaní pred súdom boli ich návrhy na doplnenie dokazovania zamietnuté, čím bolo zásadným spôsobom porušené ich právo na obhajobu.

Obvinenými uvádzaný dovolací dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe (§ 37). Ide predovšetkým o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený mal mať z dôvodu nutnej obhajoby. V posudzovanej veci obaja obvinení mali obhajcu od začiatku ich trestného stíhania, nakoľko šlo o prípad nutnej obhajoby. Obhajcovia obvinených sa zúčastňovali úkonov prípravného konania a boli prítomní počas hlavného pojednávania. Samotná skutočnosť, že súd zamietol návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania, nenapĺňa uplatnený vyššie citovaný dovolací dôvod. Treba si uvedomiť, že vedenie hlavného pojednávania nariaďuje v zmysle § 253 ods. 1 Tr. por. a za jeho zdarný priebeh zodpovedá predseda senátu, pri dôslednom dodržiavaní základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 Tr. por. V odseku 10 citovaného ustanovenia je upravená zásada náležitého zistenia skutkového stavu

veci. Dôsledná aplikácia tejto zásady tvorí základný a nevyhnutný predpoklad spravodlivého súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nový Trestný poriadok upustil od zásady objektívnej pravdy, ktorú upravoval predchádzajúci Trestný poriadok a ktorej podstatou bolo zistenie skutočného stavu veci, čo vychádzalo z materialistického poňatia zistiteľnosti objektívnej pravdy. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci predovšetkým zahŕňa zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. V konaní pred súdom sám sudca, resp. predseda senátu určuje mieru dokazovania, ktoré sa musí v priebehu hlavného pojednávania vykonať v záujme zabezpečenia tejto zásady. Z uvedeného vyplýva, že je na príslušnom sudcovi zvážiť dôkaznú situáciu a stanoviť rozsah dokazovania. Pokiaľ teda súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania, nemožno jeho postup automaticky považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu, preto ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Napokon obaja obvinení ako ďalší dovolací dôvod uvádzali ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože podľa ich názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutkového stavu. Uvedený dovolací dôvod v podstate obaja opierali o nesprávne zistený skutkový stav.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný v prípade, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. V praxi to znamená, že s poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Skutkový stav je možné pri rozhodovaní o dovolaní hodnotiť iba z hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy, bola správne právne posúdená t.j., či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými

ustanoveniami hmotného práva. Na základe tohto dovolacieho dôvodu nemožno hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

V posudzovanej veci však uplatnené námietky oboch obvinených smerujú výlučne do oblasti skutkových zistení. Obaja totiž vytýkajú súdom neúplné dokazovanie, nesprávne hodnotenie dôkazov a následne chybné skutkové zistenia, pričom presadzujú vlastné hodnotiace úvahy vzťahujúce sa na vykonané dôkazy a predkladajú vlastnú verziu skutkového stavu. Námietky, ktoré obvinení uplatnili proti tomu, ako súdy hodnotili dôkazy a proti tomu, aké skutkové zistenia z nich vyvodili, nie sú teda dovolacím dôvodom v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci dovolanie obvineného M. B. a obvineného R. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 24. júna 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t , v.r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: